

Vuosituhanen sadut

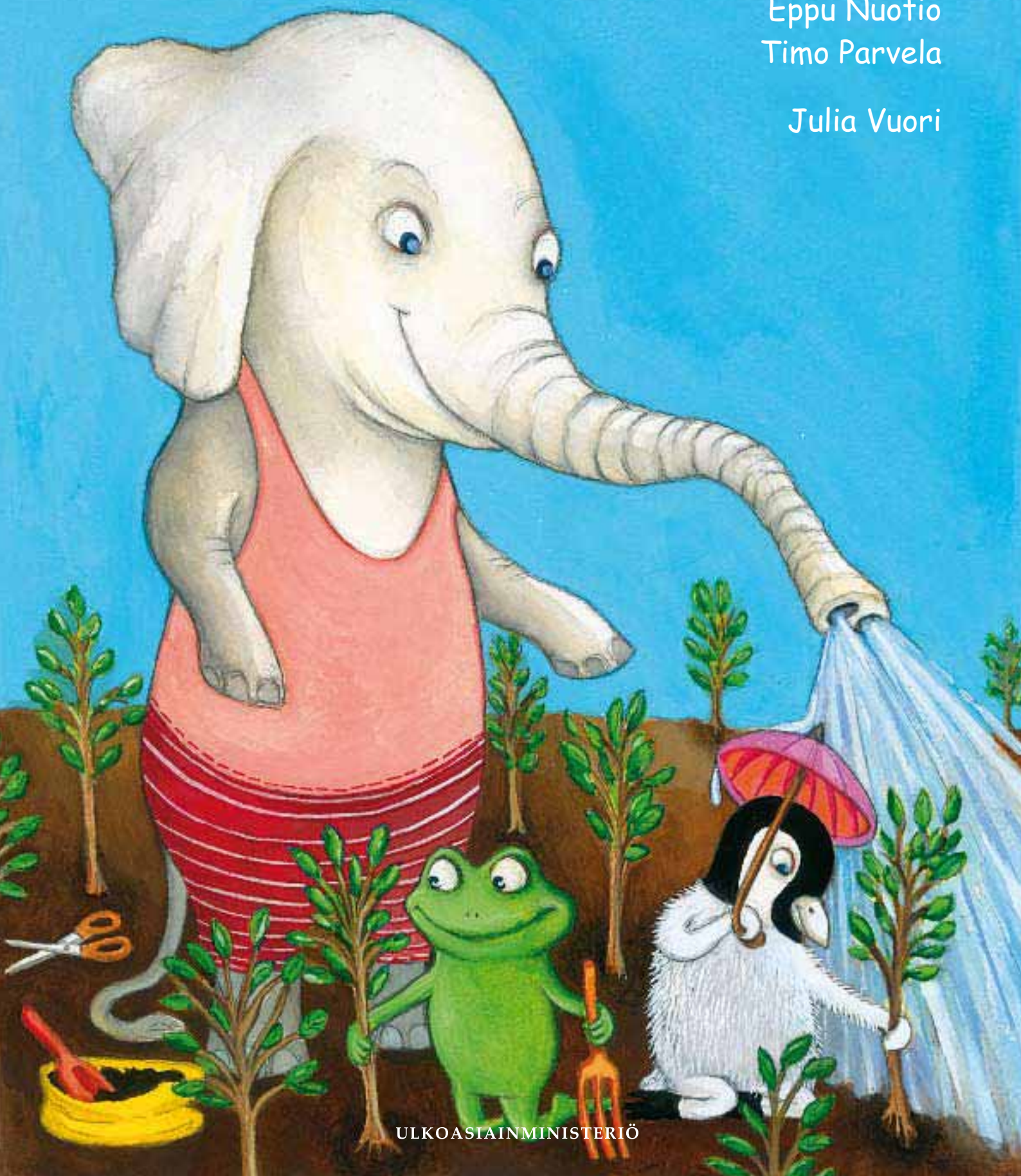
Tomi Kontio

Tittamari Marttinen

Eppu Nuotio

Timo Parvela

Julia Vuori

MITÄ JOS.... MAAILMASTA SAISI PAREMMAN?

Julkaisija:

Ulkoasiainministeriö

Sadut:

Tomi Kontio
Tittamari Marttinen
Eppu Nuotio
Timo Parvela

Kuvitus:

Julia Vuori

Taitto:

Marco Paakkanen

Paino:

Vammalan Kirjapaino Oy - Vammala 2007

ISBN:

978-951-724-616-3

© Tekijät ja Ulkoasiainministeriö

Vuosituhanen sadut

Suuri nälänpoistojuhla	4
Pulpettiporukka	10
Ei höyheniä	16
Neuvokkaina neuvolaan	20
Paras kaupunkiretki	26
Kuka on rohkein	32
Romuvuori	36
Verkkokauppa	40
MITÄ JOS...	44

Suuri nälänpoistojuhla

Tomi Kontio

Lilli-pupu loikki pitkin poikin kuivuuden kellastamaa savannia. Vihdoin hän löysi akasiapuun varjosta pahkasika Pertin. Lilli yritti sanoa jotain Pertille, mutta kiihdyksissään kun oli, niin sanatkin pomppivat ulos hänen suustaan kuin karkailevat kumipallot. Tästä johtuen Pertti ei saanut mitään tolkkua Lillin puheesta.

- Sasasasa-mak-mak ku-ku-kuku, sasasasa-mak-mak, ru-ru... Lilli-pupu takelteli. Pahkasika kietoi kurttuisen etujalkansa ystävänsä harteille ja puristi tätä itseään vasten.
- Rauhoitu Lilli hyvä, riläks, pliis. Sinun sa-sa-sa-sa pa-pa papatuksesta ei ota hullukaan selvää.

Lilli veti syvään henkeä, painoi käpälän rintaansa vasten, luikautti pitkiä korviaan, muikautti ristihuuliaan ja suikautti pehmeää, pyöreää häntäänsä. - Asiat ovat niin, Lilli aloitti asiallisesti. - Asiat ovat niin, että erinäisistä ikävistä ja ennakoimattomista asianhaaroista johtuen Santeri ja Selma Sammakko ynnä heidän sataviisikymmentä suloista nutipäätään kärsivät kertakaikkisesti nälästä juuri tällä hetkellä.

Pertti käänteli päätään ja kuunteli siron jänöpupun asiallista selvitystä. Hänen kasvoilleen levisi huolestunut ilme ja puntaroituaan hetken Lillin sanoja, Pertti ilmaisi oman vakaan kantansa:

- On selvää, ettei kenenkään pidä kärsiä, ei vaikka heillä ei olisi kärsiä. Jotain on tehtävä.
- Jotain on tehtävä, Lilli toisti. - Kärsillä tai ilman. - Ehdotan hätäkokousta ja nopeaa toimintaa.
- Nopea toiminta on kannatettava ajatus, mutta hätäkokous, Pertti pohdiskeli.
- Kokoukset ovat mukavia, mutta suuresti arvostamani, vanha ja viisas norsuherra Rikhard pitää kokouksissa niin perinpohjaisia puheita, että sinä aikana ehtii aurinko pudota suuren baobab-puun taakse neljä kertaa.
- Totta kyllä, Lilli sanoi, - mutta emme me saa kahdestaan tätä ruokakysymystä hoidettua sillä perusteellisuuudella, millä se pitäisi hoitaa.

Pahkasika Pertti nousi kahdelle sorkalleen seisomaan ja nyökytteli päätään.

- Minulla on ajatus, Pertti sanoi. - Järjestetään suuri illalliskokous Sammakkolammen luona. Minä voin tehdä herkkusoppaa. Voimme sitten syödessä pohtia, kuinka me voisimme auttaa Santeri ja Selma Sammakkoa. Ja kaiken kukkuraksi: jokainen saisi vatsansa täyteen.

Lilli-pupu piti ajatusta erittäin kannatettavana ja tästä innostuneena hän loikki poikki savannin, aivan viidakon reunaan, jossa oli suuri yleiseen käyttöön tarkoitettu viidakkorumpu. Hän päräytteli rummun kalvoa vahvoilla takajaloillaan ja lähetti rumpuviestin, joka kantautui jokaisen savannin asukkaan korviin: suuri nälänpoistujuhla Sammakkolammella - ota mukaan lusikka ja kuppi ja joitain soppa-aineksia.

Savannin eläinten keskuudessa alkoi innostunut kuhina, kun tieto juhlista saavutti heidät. Eläimet olivat pitkään olleet masentuneita, koska sateen jumala Hookaxoo oli viime sadekautena ollut tavallista pihimpi ja tarjonnut savannille suuren sateen sijasta vain muutaman pienemmän. Mutta nyt kaikki lähtivät innolla etsimään ruokaa juhlia varten.

Seepira nelisti halki savannin aina Niilin alajuoksulle asti ja poimi joen varrelta tusinan verran okranpalkoja, jotka olivat hänen suurta herkkuaan ja joista valmistettua gumboa ei voita mikään.

Rikhard-Norsu tömisytteli maata ja nuuhki kärsällään kuivan heinän kuvioimaa maaperää ja löysi kuin löysikin niin suuren jamssin mukulan, että sitä nostamaan olisi tarvittu kaksi ja puoli miestä, mutta norsulta se kävi kärsän käänteessä.

Vilkas pantteri Leo Bardi kipitti papukätkölleen ja valikoi kauneimmat punaiset pavut, mitä hänen varastossaan oli ja lauleli samalla:

- Älä turhaan puihin kapua,
vaan ota pensaista parasta papua
jos olet heikko ja tarvitset apua
tuon sulle riisiä, hirssiä... ja papua.

Krokotiili lastasi kitansa täyteen papaijoita. Kirahvi poimi korkean puun ylimmiltä oksilta maukkaita mangoja. Puhveli ja sen sisko keräsivät suloisen vihreitä maniokinlehtiä salaatiksi. Pelikaani toi suurella nokallaan makeaa vettä vanhasta ja syvästä Tanganjika-järvestä. Kaikki eläimet haalivat jotain ruokaa: tomaatteja, munakoisoja, bataatteja, sipuleita. Ja hämähäkki toi mausteet.

Illalla kaikki savannin eläimet kokoontuivat Sammakkolammikon ympärille. Lilli-pupu piti lyhyen puheen ja kertoi, että illallisjuhlat järjestettiin siksi, että sammakoiden lammikko oli miltei kuivunut ja koko sammakkoperhe näki nälkää.

- Katsokaa nyt noita pieniä nutipäitä, Lilli-pupu sanoi. - Ne hädin tuskin mahtuvat polskimaan lammikossaan.
- Pöyristyttävää, Pertti Pahkasika huokaisi. - On tartuttava tuumasta toimeen. Pelikaanit, kuunnelkaa. Sillä aikaa, kun minä aloitan sopan keiton, niin te voisitte hakea noissa suurissa nokissanne vettä Tanganjika-järvestä.

Vanha ja viisas Rikhard-norsu puisteli päätään, niin että sen suuret ja repaleiset korvat läpsähtelivät lapoja vasten ja pitkä ja ryppyinen kärsä nosti pölyä kuivasta heinikosta.

- Tilanne on hankala, norsu aloitti. - Muistan, että vuonna 1893 oli myös hankala vuosi. Silloin, syystä tai toisesta, sateen jumala Hookaxoo jakoi savannillemme niukasti vettä. Liekö syynä se, että tuolloin eräs vanha paviaani, Ramses Röyhkeä...

Norsu jatkoi puhettaan ja Pertti Pahkasika hoputti pelikaaniparven matkaan hakemaan vettä Sammakkolampeen. Sitten hän teki nuotion, pyysi leijonaa pilkkomaan vihannekset ja pantterin freesamaan ne, hämähäkin heittämään sekaan mausteita ja puhvelin vahtimaan nuotion tulta.

- Ja vuonna 1949, Rikhard-norsu puhui, - kun silloinen laumamme johtaja myöntyi, kohtuullisen, mutta ei kohtuuttoman poliittisen painostuksen alla tai pitäisikö sanoa...

Lilli-pupu istahti lohduttamaan sammakkopariskuntaa ja vakuutti, että kaikki tulisi lopulta muuttamaan paremmaksi, ja elämäkin hymyilisi taas, kun Pertti Pahkasian mainiot keitokset täyttäsivät mahan.

- Tämä on niin noloa, Santeri Sammakko takelteli. - Pitäisihän minun pystyä huolehtimaan perheestäni...
- Höpsistä, Lilli-pupu huudahti. - Nyt on ollut vaikea vuosi. Ethän sinä voi sille mitään tuleeko taivaalta vettä vai ei. Sinä voit aina kääntyä ystäväsi puoleen.

Lilli-pupu katsahti ympärillään hääriviä eläimiä ja korotti ääntään, - eikö hädässä olevia pitä auttaa?

- Tietysti! kaikki huusivat.

Paitsi norsu, joka oli syventynyt omaan maailmaa syleilevään puheeseensa, - ...ja esisopimus solmittiin ja siihen liittyikin eräs hauska anekdootti. Nimittäin Kusti Mangusti karautti sopimuksen allekirjoittamisen hetkellä paikalle, läähättäen ja pieni, vilkas pää ylös ja alas kohoillen...

Mutta kukaan ei kuunnellut norsuvanhusta, sillä juuri silloin taivaan peitti suuri pelikaaniparvi. Niiden nokat olivat kuin valtavia leilejä, joista pursui syvästä ja vanhasta Tanganjika-järvestä tuotua raikasta vettä. Ja ne tyhjensivät nokkansa Sammakkolampeen, jonka pinta kohosi parhaiden päivien tasolle ja nutipäät vilistivät iloisina suuressa tilavassa altaassaan, pärskivät vettä pienillä pyrstöillään. Jos tarkkaan katsoi, näki niiden kasvoilla riemukkaan virneen.

- Keitto on valmista! Pahkasika huusi.

Eläimet kokoontuivat keittopadan ympärille, jonka höyrystä erottuivat sitruunan, chilin ja persiljan ihanat aromit. Ja jamssin pehmeys, tomaatin särmä ja papujen potku.

Kaikki olivat yhtä mieltä siitä, että keitto oli ensiluokkaista. Paitsi norsu, joka ei ollut vielä ehtinyt maistaa sitä, sillä hän oli vain puhua posmottanut, -...ja olen tullut siihen tulokseen, että meidän olisi perustettava eräänlainen hätävarasto, josta voisimme jakaa ruokaa silloin, kun jollakulla on vaikeuksia ravinnon saamisessa.

- Hieno ajatus, Pertti Pahkasika sanoi ja röyhtäisi.

Eläinlapset alkoivat nauraa. Mutta vähän vanhemmat eläimet nyökyttelivät hyväksyvästi norsun ehdotukselle.

1. vuosituhattavoite: Poistaa äärimmäinen nälkä ja köyhyys

Pulpettiporukka

Tittamari Marttinen

rokotiili Nanasta tuntuu, että hänen vatsassaan leijailee saippuakuplia. Pitkä kesä on ollut ihana, mutta tänä aamuna on aika lähteä kouluun. Joel Sammakko on luvannut tulla hakemaan häntä. Tuollahan Joel jo kurnutteleekin ovella! Hänellä on selässään iso, keltainen reppu.

- Otin mukaan uimalasit ja snorkkelin, Joel kertoo ylpeänä.
- Höpsö! Ei me olla menossa uimakouluun, vaan ihan oikeaan kouluun, Nana kiljaisee.
- Haluan näyttää ne opelle, Joel jatkaa.
- Onkohan meidän opettaja kiva? Nana pohtii.

Isommat koululaiset ovat kertoneet hurjia juttuja pitkin kesää. Koulun pihassa on pensas, joka nielee koripalloja. Koulun ullakolla asuu kummitus, joka kolistelee joskus portaissa ja käy luokissa liimaamassa aapisen kannet kiinni. Ja opettajat rakastavat kokeita. He saattavat pitää niitä vaikka ihan varoittamatta!

Nana ja Joel ovat nauraneet jutuille makeasti. Nanan mielessä kuitenkin käväisee, että mitäpä jos ne kaikki ovatkin totta?!

- Osaatko sinä lukea ja kirjoittaa? Joel kysyy Nanalta.
- Osaan kirjoittaa NANA, Nana vastaa vähän huolissaan. - Pitääkö osata muutakin?
- Minun nimeni alkaa J-kirjaimella, mutta piirrän sen aina nurin päin, Joel tunnustaa. - Se näyttää ongenkoululta. Minä kyllä pidän onkimisesta.
- Onkohan koulussa onkimista? Nana mieltii.
- Koulussa te opitte lukemaan ja laskemaan, mummi rauhoittelee. - Ja opitte kaikkea muutakin...
- Virkkaamaan kaulaliinoja! Nana keksii.
- Tunnistamaan vesikasveja, Joel innostuu.
- Pelaamaan polttopalloa, Nana jatkaa.
- Ja me opitaan kertotaulu ja valtamerien nimet! Joel hihkuu.

Nanan äiti ja isä ovat jo menneet töihinsä, joten mummi auttaa Nanaa pakkaamaan penaalin ja sisätossut reppuun. Penaalissa on viisi lyijykynää. Tossut ovat kultaiset! Nana pakkaa reppuun myös rasian, jossa ovat hänen kesällä irronneet maitohampaansa.

- Minä olen niin iloinen siitä, että te aloitatte koulun, mummi sanoo Nanalle ja Joelille. Hän lähtee saattamaan heitä. Reitti on Nanalle tuttu, sillä hän on harjoitellut sitä äidin ja isän kanssa, mutta tuntuu kivalta, että mummi on nyt mukana.

Mummi kertoo haaveilleensa lapsena kouluun pääsystä. Hän kuunteli innokkaana veljiensä kertomuksia koulusta ja selaili salaa heidän kouluvihkojaan.

- Minäpä haaveilen tulevani tähdeksi, Joel ilmoittaa. - Haluan olla maailman ensimmäinen kurnuttava pop-tähti. Haluan esiintyä myös jännissä leffoissa, esittää vaikka cowboyta tai salaista agenttia...

- Minä taas haluaisin hammaslääkäriksi, Nana kertoo ja hymyilee niin että hänen etuhampaansa välkkyvät. - Ja kun opin lukemaan, luen kaikki maailman krokotiilikirjat.

Nanan mummi ei osaa lukea eikä kirjoittaa.

- Miksi sinä et mennyt kouluun? Nana ihmettelee.

- Siihen aikaan köyhien perheiden lapset eivät päässeet kouluun. Eivät varsinkaan tytöt. Isälläni ei ollut varaa lähettää kaikkia lapsiaan opintielle. Vain isoveljet saivat käydä koulua. Minä osasin neuloa ja leipoa, joten sain tehdä töitä ja hankkia kotiin rahaa. Olin siitä aika ylpeä!

- Mummi osaakin kutoa hienoja pipoja ja kaulaliinoja, ja hän leipoo maailman parhaat kanelipullat, Nana kehuu.

- Veljet yrittivät opettaa minua kotona lukemaan, mutta en millään oppinut tunnistamaan kirjaimia, mummi tunnustaa.

- Kunhan minä opin lukemaan, luen sinulle vaikka joka ilta, Nana lupaa.

- Sanomalehtiä ja sarjakuvia ja kaikkea, mitä haluat!

- Ja minä virkkaan koulussa isälle tossut, sillä hänen räpylöitään palelee aina, Joel keksii.

Koulun pihalla on valtavasti lapsia. Isoja ja pieniä koululaisia: norsuja, ankoja, hämähäkkejä, krokotiileja...

Nana menee ekaluokkalaisten piiriin. Opettaja Topi on valtavan komea pingviini. Hänellä on tyylikäs tukkatöyhtö ja leveä hymy. Nana ja Joel kieppuvat innoissaan hänen ympärillään.

Topi pitää nimenhuudon. Kaikki ovat paikalla. Tietysti. Olisi kurjaa joutua olemaan heti ekana päivänä poissa koulusta! Topi on Nanan mielestä huippuihana. Oma luokkakin on huippuihana.

Nana ja Joel istuvat yhteisessä pulpetissa. Opettaja Topi jakaa kaikille kirjoja, kyniä ja väriliituja ja kertoo, miten koulussa toimitaan. Kaikki saavat piirtää omakuvansa ja kertoa kesästään. Joel esittelee opelle uimalasinsa ja snorkkelinsa. Nana näyttää rasiaa, jossa ovat hänen komeat maitohampaansa.

Topi jakaa heille lukujärjestykset. Jokainen tunti on merkitty omaan lokeroonsa: musiikki, äidinkieli, matikka, liikunta...

- Rakensin meille jumppasaliin tempuradan, Topi kertoo. - Saatte riehua niin paljon kuin jaksatte.
- Kivaa! Nana innostuu.
- Eikö meillä olekaan ongintaa? Joel kysyy pettyneenä.
- Jonakin päivänä voidaan tehdä metsäretki ja mennä myös onkimaan, Topi lupaa.

Tempuradan jälkeen he hyppivät narua ja jatkavat sitä välitunnillakin. Joel on hyvä loikkaamaan ja jaksaa hyppiä ainakin sataan. Nana sotkeutuu koko ajan naruun.

- Hyvä kun pääsen häntäni yli, hän puuskuttaa.
- Jatka vain, kyllä sinä opit, Joel kannustaa.
- Yksi, kaksi, kolme. Hyvä Nana!

Kukaan ei maltaisi palata välitunnilta luokkaan.

- Millä tunnilla me tehdään oma elokuva? Joel kysyy opelta. - Minä haluan olla agentti tai cowboy!
- Ai elokuva? Topi miettii. - Voimmehan me tietysti kokeilla sitä. Ensin kirjoitamme oman tarinan ja teemme siitä sitten leffan.
- Tänään? Joel valpastuu.
- Ei vielä tänään. Kaikkea ei ehdi ensimmäisenä päivänä. Tänään piirretään kirjaimia ja numeroita.
- Liian vaikeaa... Joel nurisee.
- Kuule Joel. Jos päätät, että matikka ja äidinkieli ovat hauskoja aineita, niin ne

alkavat kummasti tuntuakin hauskoilta! Topi sanoo. - Kaikki riippuu sinusta!
Joel lupaa kokeilla.

Musiikintunnilla lauletaan. Joel kurnuttaa innoissaan. Nana saa soittaa rumpuja.
- Nanalla on tosi tarkka rytmikorva, Topi kehuu.

Joka välitunnilla Nana haluaa hypätä narua.

- Tehdään jotain muuta välillä, Joel ehdottaa. - Minä saan hyppiä kotona tarpeekseni.

- Mitä sinä sitten haluat tehdä? Nana kysyy.

- Kiipeillä, Joel sanoo ja loikkii pihalla kasvavan puun luo.

He kiipeävät alimmalle oksalle, mutta silloin Topi tulee sanomaan, ettei puussa saa kiipeillä.

- Miksi ei?

- Kohta kaikki tahtovat kiipeillä siinä, ja sitä oksat eivät kestä. Sitä paitsi joku saattaa pudota ja satuttaa itsensä.

Ope ehdottaa, että he leikkivät tervapataa ja polttopalloa. Sopiihan sekin. Iltapäivällä kaikki ovat jo tuttuja keskenään. Niin tuttuja, että pelaaminen muuttuu välillä yhdeksi mylläkäksi. Joel heittää pallon, ja se osua pläiskähtää suoraan Nanan otsaan.

- Aiiiii! Nana huutaa vedet silmissä. Otsaan nousee kipeä sarvi. - Minä en halua muuttua sarvikuonoksi, minä haluan olla krokotiili!

- Sinä olet maailman kiukkuisin krokotiili, Joel sanoo.

- Enkä ole! Nana huutaa. - Minun päähäni sattuu!

- En heittänyt palloa tahallani, Joel sanoo.

- Joel, pyydä kuitenkin Nanalta anteeksi, Topi ehdottaa.

Joel nielaisee. Onko ihan pakko? Eihän hän heittänyt palloa tahallaan...

- Anteeksi, hän kuiskaa.

Topi sanoo toivovansa, että kaikki ovat ystävällisiä toisilleen ja auttavat toisiaan.

- Te kuulutte nyt samaan
pulpettiporukkaan!

Joel hymyilee Nanalle, ja Nana iskee hänelle silmää.

Topi levittää seinälle ison kartan. He katselevat siitä maita ja kaupunkeja. Topi merkitsee heidän kotikaupunkinsa punaisella tarralla. Joel tahtoo heti oppia valtamerten nimet.

Kun Nana ja Joel palaavat koulusta Nanan luo, porttiin on ripustettu ilmapalloja.

- Mitä meillä juhlitaan? Nana innostuu.
- Teidän ensimmäistä koulupäivääne, mummi ilmoittaa. - Joel, kai sinä jätät leikkimään Nanan kanssa?
- Kiva! Joel ilostuu. - Äiti ja isä tulevat töistä viideltä. On kurjaa olla yksin kotona. Ja iipee-kerho alkaa vasta huomenna.
- Mikä on iipee-kerho? mummi kysyy.
- Ilmapallokerho, Nana nauraa. - Se kokoontuu meillä!
- Eipäs kun iltapäiväkerho, Joel kertoo mummille. - Se on koululla ja siellä voi leikkiä ja tehdä läksyjä.
- Meilläkin voi leikkiä ja tehdä läksyjä, Nana toteaa.
- Tehkää läksyt ihan ensiksi, mummi ehdottaa. - Minä paistan sillä välin piirakat ja koristelen kääretortun.
- Tuliko meille läksyjä? Nana ja Joel katsovat toisiinsa.
- Minä tein kaikki numerot jo koulussa, Joel sanoo.
- Minä en ole vielä värittänyt kesälomakuvaa loppuun, Nana muistaa ja kaivaa kynät ja vihkon repustaan.

Isä tulee töistä aikaisin ja haluaa kuulla Nanan ja Joelin päivästä.

- Kun minä olin koulussa ensimmäistä päivää, kiipesin välitunnilla puuhun ja toivoin, ettei kukaan löytäisi minua, isä muistelee.
- Miksi sinä puuhun menit? Nana ihmettelee. - Ethän sinä siellä voinut tutustua kehenkään!
- Meidän koulussa ei saa kiipeillä puihin, Joel kertoo. - Mutta meidän luokka menee jonakin päivänä onkimaan, ja sitten me tehdään oma elokuva!
- Ja meillä on mahtava ope, Nana huutaa. - Kultatöyhtöpingviini!

Mummi tarjoilee kaikille mustikkamehua. He kohottavat maljat ensimmäisen koulupäivän kunniaksi. Mummi pitää Nanalle ja Joelille juhlavan puheen.

- Tämä päivä on ensimmäinen askel matkalla, jolla te voitte toteuttaa monta unelmaanne.

Nanaa naurattaa.

- Hauskinta koulussa on kyllä se, että Joel ja minä kuulutaan samaan pulpettiporukkaan!

Ei höyheniä

Eppu Nuotio

utta Kana ei tule. Pantteri sanoi ja loikkasi puunrungon yli. Aurinko oli jo kiertynyt savannin toiseen laitaan, mutta valvoi ystäväysten touhuja vieläkin punaisena hehkuva tulipallona. Pantteri oli innoissaan. Huomenna koulu alkaisi. Huomenna he kaikki menisivät kouluun! Mitään sen hauskeempaa Pantteri ei keksinyt. Pantteri tiesi, ettei se varmaankaan saisi unta. Se katselisi taivaalta roikkuvan kuun valossa koulutarvikkeitaan ja laskisi tunteja aamuun...

Norsu seisahtui, maa tömähti sen raskaiden jalkojen alla. Pantteri havahtui ajatuksistaan ja katsoi ystäväänsä. Norsu höristeli suuria korviaan. Norsun korvat olivat kuin kaksi suurta viuhkaa, jotka hätistivät innokkaita hyönteisiä tiehensä.

- Eikö Kana tule? Norsu kummasteli ja katsoi Pantteria tarkkaavaisilla silmillään.
- Miksi? Norsu jatkoi.

Pantteri tunsu olonsa epämukavaksi. Se olisi mieluummin juossut kotiin ja jättänyt vastaamisen jollekin muulle. Vaikka apinalle. Apina oli hauska. Apinan jutuille nauroivat kaikki. Mutta Norsu tuijotti Pantteria ja näytti siltä, että seuraisi Pantteria vaikka läpi viidakon saadakseen vastauksen.

- Ei Kanan kannata tulla kun eihän Kana kumminkaan pääse kouluun, Pantteri sanoi huolettomasti ja kiipesi ylöspäin. Norsu tarttui salamannopeasti puuhun kärsällään ja alkoi ravistaa runkoa.
- Miten niin ei pääse? Norsu karjaisi. Pantteri painoi kyntensä puunrunkoon ja kieputti häntänsä oksan ympärille. Norsu oli nyt vihainen ja kun Norsu oli vihainen... se oli paras lepyttää mahdollisimman pian. Muuten ensimmäinen koulupäiväkin saattaisi mennä kokonaan pilalle.
- Kun, no, eihän Kana voi kun...kun, kun.... sillä on höyheniä! Pantteri nielaisi. Ihan kuin sen kurkussa olisi ollut jotakin karheaa. Sen piti yskäistäkin ennen kuin sai kakaistua perustelunsa loppuun: - jos on höyheniä, ei pääse kouluun.

Norsu lopetti ravistelun niin äkisti, että Pantteri liukui alas ja putosi Norsun kärsälle. Siinä se keikkui, aivan Norsun polttavan katseen alla. Norsu puhisi. Pantterilla oli kummallinen olo. Eihän ollut Pantterin vika, että Kana oli tyttö ja Kanalla oli höyheniä!

- Mutta Kana saa kantaa vettä sillä aikaa kun me olemme koulussa! Pantteri yritti lepytellä. - Veden kantaminenhan on valtavan kivaa!

Norsu ei vastannut. Se tiesi polttavasta auringosta ja veden kantamisesta yhtä ja toista. Norsu laski kärsänsä alas ja viuh! Pantteri laski liukumäkeä alas maankamaralle. Tavallisesti kärsämäen laskeminen olisi saanut Pantterin tarraamaan Norsun häntään ja vaatimaan lisälaskuja. Mutta nyt Pantteri ei edes hymyillyt. Se seisoi vaitonaisena ja katsoi kun Norsu löntysteli hartiat lysyssä pois päin. Norsu lähti toivottamatta ystävälleen hyvää yötä. Oksat ritsahtelivat norsun jalkojen alla, kaskaat metelöivät ja krokotiilin kuorsaus kuului joen suunnasta.

Ilma oli äkisti viilennyt. Päivä veti peittoa korviinsa. Yö oli tulossa. Pantteri juoksi kiireesti kotiin. Joi vettä, paljon vettä, sillä savannin kuumuus teki Pantterin janoiseksi. Sitten Pantteri pesi tassunsa ja kasvonsa ja hampaansa ja loikkasi vuoteeseen. Koulutavarat olivat valmiina sängyn vieressä. Reppu, penaali, kynä, kumi ja teroitin. Ja sinikantinen vihko. Sen kanteen Pantteri oli kirjoittanut nimensä. Sen Pantteri osasi jo kirjoittaa. Ja koulussa se oppisi lisää! Pantteri sulki silmänsä ja nukahti heti. Päivä oli ollut pitkä ja kuuma. Kuumassa kuka tahansa väsähtää helposti.

Yöllä Pantteri näki unta. Unessa se kiisi läpi viidakon reppu selässään. Se oli selvästi matkalla kohti koulua. Se oli selvästi hurjan iloinen, sillä se lauloi vasta oppimaansa laulua:

Hiekka-aavikolla on miljardeja hiekanjyviä.
Hipei,
ne ovat kaikki ihan yhtä hyviä!
Joki on täynnä vesipisaroita
vaan hiphei,
yritäpä erotella noita!
Sademetsä syntyy erilaisista puista.
Vaan hiphei,
ei yhtä voi nostaa ylemmäksi, eroon niistä muista.
Yli suuren taivaankannen poutapilvet seilaavat.
Hipei,
tuhansin eri kasvoin maailmaa peilaavat.

Pantterin äiti seisoj ovella ja katsoi nukkuvaa Pantteria ja näki Pantterin hymyilevän unissaan. Silloin äitiäkin alkoi hymyilyttää. Äiti sulki oven hiljaa ja hiipi tyytyväisenä nukkumaan. - Pikku Pantteri näkee jotain hauskaa unta, äiti ajatteli ja vaipui uneen. Äiditkin saattavat näet olla hyvin väsyneitä.

Mutta hetkeä myöhemmin Pikku Pantterin huoneesta kuului hirveä huuto. Pantteri istui sängyssään ja itki vuolaasti kun äiti säntäsi sisään.

- Mikä on kultaseni? äiti kysyi ja loikkasi Pantterin viereen. Pantteri painautui äidin syliin ja tärisi.

- Mi---nä nä---in pa---haa un---ta! Pantteri nikotteli.

- Millaista unta? äiti kysyi hellästi. Silloin Pantteri kertoi äidille unestaan. Siitä kuinka se oli juossut kouluun iloisesti laulellen. Ja kuinka koulun ovella oli sanottu, ettei Pantteri saa tulla kouluun, koska se on kissaeläin ja sillä on pilkkuja.

- Olipas se kamala uni! äiti sanoi ja rutisti Pantteria pitkään.

- Eihän kukaan saa jäädä
ulkopuolelle tuollaisesta syystä!
Pilkut tai ei, kaikki ovat yhtä
arvokkaita.

Pantteri katsoi äitiään ja nielaisi.

Sitten se mietti pitkään, painoi
päänsä äidin sydäntä vasten ja
kuunteli sydänveturin jyskettä.

- Höyhenet tai ei, kaikki ovat
samanarvoisia, Pantteri sanoi ja
pyyhki kyyneleensä.

Se tiesi nyt, mitä tekisi: se hakisi
Kanan mukaansa! Se kävelisi
yhdessä Kanan kanssa kouluun. Jo
ennen kouluunmenoa Pantteri oli
oppinut tärkeimmän läksynsä.

Neuvokkaina neuvolaan

Tomi Kontio

ingviiniserkukset Ping, Pong ja Pang olivat innoissaan. Heidän lempitätinsä astui juuri ovesta sisään ja rummutti suurilla räpylöillään maata ja viuhutti pieniä siipiään ja läpsytteli lituskaista pyrstöään.

Ping, Pong ja Pang olivat kaikki samanikäisiä, mutta luonteeltaan hyvinkin erilaisia. Ping oli ajatteliija, ja serkusparven ainoa tyttö. Hän ajatteli kaiken aikaa mitä tavallisimpia asioita ja teki niistä mitä ihmeellisimpiä johtopäätöksiä.

Pong oli huumoriveikko. Hän osasi hohottaa leveästi. Hän väänteli sanoja, käänteli lauseita ja äänteli kirjaimia.

Pang oli touhutteliija. Hän touhusi, touhusi ja touhusi. Hänen ei tarvinnut keksiä mitään touhuttavaa, sillä touhuaminen kumpusi hänestä kuin itsestään. Nytkin hän touhusi tätinsä pyrstön parissa. Hän yritti saada sen kiinni ja liimata siihen helistimiä liimalla, jota hänellä oli aina taskussaan, pienessä taskussa, joka oli piilossa hänen höyhenpeitteensä suojassa. Siinä samassa taskussa oli myös lasten sakset, kuminauhaa, värityskynät, kellopeli, peltirumpu, paperilehtiö ja palikkalaatikko.

Ping oli viisi kuukautta vanha, Pong oli viisi kuukautta ja viisi tuntia vanha, Pang oli viisi kuukautta, viisi tuntia, viisi minuuttia - ja juuri nyt - viisi sekuntia vanha. He olivat siis pikku pingviinejä, ja Ping oli heistä nuorin.

Ah ja voi. Tädin nimi on kertomatta. Hän ei ole Pung eikä Pöng eikä varsinkaan Pång, sillä ainoa pingviini, joka tunnetaan nimeltä Pång, asuu Islannissa yhdessä sillivalas Sångin kanssa ja heillä on siellä oma karaokebaari, jossa lauletaan norjasti norjaksi ja joskus villisti sillisti, jota ei pureksi edes peruksi.

Tädin nimi oli Alma. Alma tarkoittaa armasta. Ja armas täti olikin. Hän hellitteli, pussaili, pajaili ja pöyhi. Hänen höyhenpeitteensä alla oli pieni aurinko, josta tulvi paljon valoa ja lämpöä hänen silmiinsä.

Hellästi Alma nosti Pangin lattialta syliinsä ja irrotti liimapuikon hänen kätösestään.

- Nyt pitää lopettaa touhuaminen hetkeksi, Alma sanoi. - Meidän on mentävä neuvolaan.

- Neuvolaan? Pang sanoi tavoitellen samalla Alma-täidin silmälaseja. - Miksi?
- Alma, Ping keskeytti, - minusta tuntuu, että vatsassani on tällä hetkellä joku. Joku joka viheltelee ja laulaa. Ja sitten siellä on joku toinen, sellainen joka naukuu ja miukuu ja maukuu.

Alma laski Pangin sylistään ja kumartui Pingin puoleen. Hän painoi etusormen nokkansa eteen ja pyysi kaikkia olemaan hiljaa. Pingin vatsasta kuului viuu, tsirp ja mauu.

- Minusta tuntuu, että siellä on kaksi pientä lintua ja kissa, Alma sanoi.
- Pieni lintu ja kissa? Ping hämmästeli. - Miten ihmeessä ne ovat minun vatsaani joutuneet?

Ping tunnusteli untuvaista vatsaansa, paineli ja suki sitä. Hänen silmiinsä syttyi tutkiva tuike ja hän avasi hieman suutaan. Äkkiä vatsasta kuului kurnutusta:

- Kur, kur, kurr.

- Nyt sinne ilmestyi sammakko, Pong huudahti ja alkoi hihittää. - Peippo ja tintti ja konna ja kissa ovat Pingin vatsassa eksyksissä... mmm... kissa ja eksyksissä... eivät rimmaa.

Alma läpsäytti siipiään yhteen ja katsoi hellästi Pingiä.

- Sinun vatsasi pulisee, koska et ole syönyt kunnolla aamiaista.

Alma-täti meni jääkaapille ja otti sieltä tuttipullon, jossa oli kauravelliä. Hän lämmitti tuttipulloa vesihauteessa ja ojensi sen sitten pikku Pingille.

- Nyt minä ruokin kissan, Ping sanoi ja otti hörpyn velliä.

- Nyt minä ruokin tipun, ja toisen tipun, Ping leperteli ja otti kilometrin pituisen kulauksen tuttipullosta.

- Ja nyt sammakon.

Pullo tyhjeni viimeistä vellipisaraa myöten. Ping käänteli päätään ja kuunteli. Vatsasta ei kuulunut mitään.

- Ne taisivat nukahtaa, Ping arveli. Pongin silmät alkoivat loistaa:

- Peippo ja tintti, konna ja kissa ovat Pingin masussa nukuksissa.

Sillä välin, kun Ping oli hörppinyt lämmintä kauravelliä, oli Pang ehtinyt touhuta jo yhtä ja toista. Hän oli jumpannut, veistellyt, taitellut ja rakentanut palikkaraketin.

- Kaikkien pienten lasten pitää saada ruokaa, myös niiden, joita en näe, Ping sanoi ja taputteli masuaan.
- Nyt pikku tiput ovat kylläisiä, ja pikku sammakko ja pikku pikku kisu.

Alma-täti viipotti eteiseen ja otti sieltä lastenrattaat. Ensimmäisenä hän nosti syliinsä Pingin ja laittoi tämän istumaan rattaiden perälle. Sitten hän koppasi Pongin syliinsä ja asetti tämän Pingin eteen. Viimeiseksi hän nosti rattaisiin Pingin.

- Ja nyt neuvolaan! Alma-täti sanoi.
- Saako neuvolasta neuvoja, Ping kysyi ja kallisteli pientä virkeätä päätään.
- Saa, Alma-täti sanoi ja satoi Pingin päähän pienen pitsikoristeisen myssyn. - Sitten teidät mitataan ja punnitaan, tarkastetaan räpylät ja tutkitaan silmät. Pongin silmät alkoivat loistaa entistä enemmän:

- Mi-ta-taan, ta-ta-miin, mi-ta-miin, vi-ta-miin,
Aa ja Bee, Dee ja Cee, hyvä ruoka ravitsee.

- Alma, Ping havahtui. - Isi sanoi, että appelsiinissa on paljon ceetä, mutta vaikka minä kuinka etsin appelsiinista C-kirjaimia, niin en niitä löytänyt.
- Sehän on C:n muotoinen se pala, Pang sanoi ja rummutteli siivillään Pongin selkää. - Se on sellainen loiva-Cee.
- Myös loiva-Cee hoivasee, Pong sanoi.

Alma työnsi lastenvaunut ulos talosta. Aurinko hihitteli taivaalla ja pyyhkäisi välillä pilvirievulla valoa vuotavaa nenäänsä. Pang väänteli naamaansa ja yritti osua nokallaan omaan otsaansa, Pong rallatteli riimejä ja taivutteli tavuja, Ping mietti, miten auringosta voi saada vitamiinia. - Jokainen pikku pingviini on oma ihastuttava itsensä, Alma ajatteli. Sitten hän rypisti hieman otsaansa ja keinautti kevyesti lastenvaunuja saadakseen pienokaisten huomion itseensä.

- Teidät rokotetaan tänään, Alma sanoi.
- Rokotetaan? Ping ihmetteli.
- Teille annetaan lääkettä sellaisella pienenpienellä ruiskulla, jossa on ohuenohut neula.

Kaikki pienet pingviinit vaikenivat. Myös Pang, joka aina touhusi jotain, jähmettyi pieneksi pingviinipatsaaksi.

- Pi-pi-pi-pistetäänkö meitä sillä neulalla? Ping kysyi ääni väristen.
- Ei se satu kovasti, Alma-täti lohdutteli. - Se on semmoinen pieni nipsaus. Teitä rokotetaan siksi, että ette sairastuisi vakaviin tauteihin.

Sitten Alma selitti pienille pingviineille, kuinka maailmassa on paljon pieniä lapsia, paljon pieniä poikasia ja tyttösiä, jotka jäävät ilman rokotteita ja joilla ei ole puhdasta juomavettä eikä terveellistä ruokaa.

Alma-tädin kasvot muuttuivat surullisiksi:

- Monet heistä sairastuvat tauteihin, jotka olisi voitu rokotteilla estää.

Pang katseli mielteliäänä Almaa. Sitten hänen silmänsä välähtivät:

- Minusta tulee isona keksijä ja aion keksiä laitteen, josta tulee puhdasta vettä kaikille pienille ja isoillekin.
- Minusta tulee isona kirjailija, Pong sanoi. - Ja aion kirjoittaa sellaisen tarinan, joka saa muut auttamaan niitä, joilla on vaikeampaa.
- Ja minusta tulee isona lääkäri, Ping sanoi. - Ja aion rokottaa kaikki maailman lapset neulalla, joka ei satu ollenkaan.

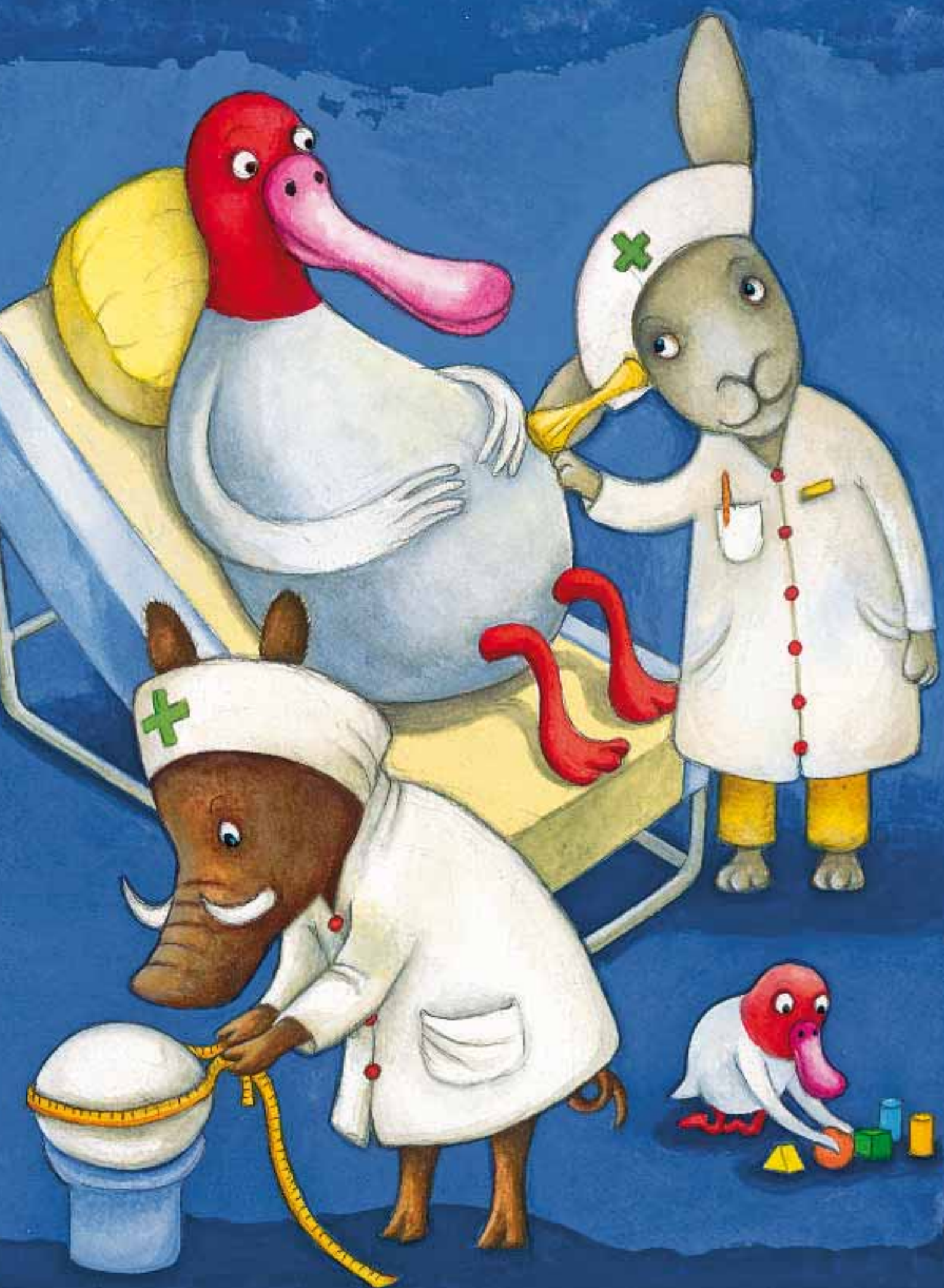

Alma-täti työnsi kärryjä ja katseli pieniä päättäväisiä pingviinejä, jotka suuren auringon alla pohtivat suuria ajatuksia ja puivat valoa maailmaan.

- Jokainen lapsi on pieni ihme, Alma-täti ajatteli ja tunsu hymyn hiipivän nokkansa nurkkaukseen.

4. vuosituhattavoite: Vähentää lapsikuolleisuutta

Paras kaupunkiretki

Tittamari Marttinen

nkanpoika Aatos on istunut aamusta saakka olohuoneen lattialla rakentamassa legolinnaa. Hän on laittanut tornit, salakäytävät, parvekkeet ja kattoikkunat paikoilleen. Yhtäkkiä portti kaatuu ja kaataa mukanaan yhden seinistä. Torni ropisee palasina matolle. Aatos kyllästyy leikkiin ja pyytää äitiä pihalle pelaamaan jalkapalloa. Tai edes sählyä tai krikettiä. Miksi äiti ei enää innostu pelaamaan hurjia otteluita?

- Minulla on kirja kesken, äiti sanoo, tai:
- Ajattelin keittää teetä ja ottaa riippukeinussa nokoset.

Äiti ei jaks pelata, koska hän saa pian uuden poikasen. Aatos saa pikkusiskon tai -veljen. Lääkäri on neuvonut äitiä lepäämään ja ottamaan rauhallisesti. Aatosta kiukuttaa. Naapurin Niilokaan ei ole kotona, vaan jollain kesäleirillä!

Äiti antaa Aatokselle purkin saippuakuplia. Hetkessä Aatos on puhaltanut ne keittiön ikkunasta taivaalle. Äiti ehdottaa, että Aatos lukisi jotain, katsoisi elokuvaa tai....

- Minä tahdon tehdä jotain HAUSKAA! Aatos keskeyttää. - Koko elämä on yhtä vauvan odottamista! Miksei tässä talossa enää tapahdu mitään kivaa?

Äiti huokaisee.

- Aatos, olet oikeassa.
- Olenko? Aatos ilahtuu.
- Olin unohtaa, että meidän piti mennä kaupunkiretkelle, äiti toteaa ja vilkaisee seinäkelloa.

Bussissa Aatosta laulattaa. Joskus hänelle tulee bussissa paha olo, mutta ei tänään. Ei tänään!

- Mennään ensin uimahalliin ja sitten jäätelölle, Aatos ehdottaa, kun bussi saapuu keskustaan. - Tai ensin jäätelölle ja sitten uimaan.
- Ihan ensin käydään lääkärissä, äiti sanoo.
- Taasko? Aatos marmattaa. - Tylsää! En minä ole kipeä! Et kai sinäkään ole? hän jatkaa huolissaan.
- En ole kipeä, mutta vauvan takia minun täytyy käydä neuvolan tarkastuksessa, äiti selittää.

Terveystalon odotushuoneessa Aatos löytää kopallisen leluja ja pelejä ja ryhtyy riemuissaan testaamaan niitä. Siellä on kuoriaisten parkkihalli! Kilpikonnien linna! Pääskysten kiitorata!

Lääkäri kuuntelee äidin sisällä olevan pikkuveljen tai -siskon ääniä. Yhtäkkiä huoneessa kajahtaa voimakas rytmi:

TUM-TUM-TUM-TUM!

- Mitä tuo on? Aatos kiinnostuu.

Kuin jättiläisveturin puksutusta. Tai villihevosten laukkaa. Tai ison rummun pärinää.

- Vauvalla on vahva sydän, lääkäri kehaisee. Hän näyttää mielteliäältä ja kuuntelee ääniä uudelleen.

- Onko kaikki kunnossa? äiti kysyy huolissaan.

Aatos ei meinaa uskoa, että vauvan sydäimestä kuuluu tosiaan niin kova ääni. Hoitaja selittää, että lääkärin laite muuttaa äänet niin voimakkaiksi: se on eräänlainen radio, jolla kuunnellaan vauvaohjelmaa. Lääkäri koputtelee ja tutkii äidin vatsaa mittanauhan kanssa. Hän toteaa, että äidin sisällä taitaa kehittyä peräti kaksi munaa. Aatos saakin kaksi pientä sisarusta. Kaksoset!

Äiti näyttää yhtä hämmästyneeltä kuin Aatos. Hän on onnellinen kuullessaan, että vauvoilla on kaikki hyvin.

- Kaksi vauvaa! Aatos ajattelee kauhuissaan. Ne jyräävät minut! Ne täyttävät koko talon! Ehtiikö äiti enää leikkiä minun kanssani? Ehtivätkö äiti ja isä edes rakastaa minua enää? Eikö vauvojen hoitamisessa ole kamalan iso urakka?

Äiti nauraa. Totta kai he rakastavat Aatosta! Äiti lupaa, että Aatos saa hoidella veljiä tai siskoja heidän apunaan. Mutta välillä Aatoksen pitää saada leikkiä rauhassa. Isä ja äiti ehtivät takuulla mukaan myös hänen leikkeihinsä.

Lääkäri muistuttaa, että äidin pitää syödä terveellisesti ja levätä tarpeeksi. Ja hemmotella itseään. Jos hänelle tulee huono olo, hänen pitää ottaa yhteyttä lääkäriin. Muuten hän voi tehdä melkein mitä tahansa. Paitsi hyppiä trampoliinilla. Sillä silloin vauvoille tulee tukalat oltavat! Aatosta harmittaa vähän. Trampoliinilla hyppiminen on jalkapallon jälkeen hauskin, mitä hän tietää.

Äiti ja Aatos menevät uimaan. Aatos polskii altaassa, kun äiti lojuu rannalla ottamassa aurinkoa. Aurinko paistaa suoraan äidin pallomahaan. Siellä kehittyy kaksi munaa: kaksi ankkalasta. Aurinko tuntuu äidistä ihanalta. Vähän myöhemmin äiti vaappuu Aatoksen seuraksi altaaseen. Kaikki tuijottavat häntä. Hän taitaa olla uimahallin suurin ankkua. Tai ainakin pyöreä.

- Sinä olet kyllä tosi vahva, kun jaksat kantaa kaksoset koko ajan mukana, Aatos toteaa.

- Sanopa muuta! äiti nauraa.

Sitten he menevät jäätelölle.

Äidille jäätelö ei maistu ollenkaan. Hän antaa omansa Aatokselle. Aatos muistaa, mitä lääkäri sanoi terveellisestä ruoasta, ja tilaa äidille appelsiinimehun.

- Nytkö sinä hoidatkin minua, äiti naurahtaa.

He juttelevat hetken siitä ajasta, kun Aatos itse oli vielä munassa. Äiti meni hänenkin kanssaan usein neuvolaan mitattavaksi. Silloin kuunneltiin Aatoksen sydänääniä, ja silloinkin äitiä neuvottiin syömään terveellisesti ja lepäämään. Äiti mietti, millainen ankanpoika Aatoksesta mahtaisi tulla.

- Arvasitko sinä, että minä pitäisin jalkapallosta ja tanssimisesta ja jäätelöstä? Aatos kysyi.

- Ei, sitä en tosiaan osannut arvata, äiti nauroi.

- Yllätyitkö sinä siitä, millainen minä olin?

- Yllätyin. Sinä olit maailman kaunein ja virkein ankkavauva, äiti toteaa. - Mitään sellaista en osannut edes kuvitella. Ja isä oli samaa mieltä. Hienompaa lasta emme olisi voineet saada.

- Valvoinko minä yölläkin?

- Valvoit! Mutta isä ja minä jaksomme kantaa sinua siivillämme, koska olimme sinusta niin iloisia.

Aatos toivoo, että hänen pikkusiskonsa tai -veljensä ovat myös kauniita. Maailman parhaita vauvoja. Mutta heidän ei kyllä tarvitse olla ihan yhtä virkeitä kuin hän oli. He saivat nukkua yöllä.

Iltapäivällä vaari ja serkut tulevat Aatoksen luo kylään. He lukevat Aatokselle Aku Ankoja. He vievät hänet puistoon keinumaan ja hyppimään trampoliinilla. Ja he vasta jaksavatkin pelata jalkapalloa!

- Annetaan äidin ottaa nokoset, vaari ehdottaa. Siihen aikaan, kun hän oli lapsi, monet äidit sairastuivat vakavasti tai jopa kuolivat saadessaan poikasia. Näin kävi myös vaarin äidille. Vaari varttui ankkasukulaistensa perheessä, mutta kaipasi kovasti omaa äitiään.

- Onneksi äideistä pidetään nykyisin hyvää huolta, vaari iloitsee.

Aatos ajattelee, ettei neuvolamatka ollutkaan mikään tylsä juttu. Ajatella, jos äiti olisi poikastensa takia vaikka hengenvaarassa, eikä kukaan huomaisi sitä!

Aatos herää keskellä yötä ja miettii, miltä äidistä tuntuu silloin, kun pikkuveljet tai -siskot syntyvät. Sattuuko äitiin?

- Sattuu kyllä, mutta se on hyvää kipua, äiti vastaa. - Sen ansiosta saamme lopulta ankkavauvat perheeseen. Kaikki menee varmasti hyvin, sillä hoitaja ja lääkäri auttavat minua. Voin saada kylmiä kääreitä ja pyrstöhierontaa ja lääkkeitäkin. Älä sinä murehdi turhia.

Ei Aatos enää murehdikaan. Aamulla hän tekee äidille erikoisherkuvoileivän. Siinä on kaikkea, mitä äiti rakastaa. Vauvaa odottaessaan äiti rakastaa aika outoja ruokia, kuten hillosipuleita ja eksoottisia hedelmiä. Kokkauksesta syntyy sotkua, mutta äiti vain nauraa.

Mukava ajatus pulpahtaa Aatoksen mieleen: sitten kun poikaset ovat syntyneet, äiti jaksaa taas pelata jalkapalloa. Jopa entistä paremmin! Aatos aikoo opettaa myös siskot tai veljet taktikoimaan pallon kanssa. Heistä tulee mahtava joukkue! Ja kun he väsyvät pelaamaan, he menevät joukolla uimaan. Tai hyppimään trampoliinilla. Tai tanssimaan samba.

5. vuosituhatavoite: Parantaa odottavien äitien terveyttä

Kuka on rohkein

Timo Parvela

itaritiikeri, Teräskarhu, Sotilasmuurahainen, Kuningasleijona ja Tohtorilintu kiistelivät siitä, kuka oli kaikista rohkein. Kuka heistä oli tehnyt suurimpia tekoja ja pelastanut eniten henkiä. Ritaritiikeri aloitti.

- Minä kohtasin julman lohikäärmeen, joka piti prinsessaa vankina luolassaan. Kolmekymmentä päivää minä piiritin kavalaa lohikäärmettä ja väistelin sen pelottavaa tulta. Lopulta me taistelimme vuoren laella. Minä sivalsin kynsilläni, lohikäärme viilsi pyrstöllään. Ilma oli savusta musta ja liekeistä karvas. Seitsemäntenä päivänä minä upotin hampaani lohikäärmeen nilkkaan. Se kiljaisi ja katosi ulisten taivaalle. Minä pelastin prinsessan ja sain hänen isältään palkkioksi raidat turkkiini.

Muut nyökkäilivät. Rohkea oli Ritaritiikeri. Seuraavaksi oli Teräskarhun vuoro.

- Minä pelastin bussilastillisen pikkukarhuja, jotka olivat joutuneet lumimyrskyn vangiksi. Teräskuulollani minä kuulin avunhuutoja tuhannen kilometrin päästä. Teräskatseellani minä näin kuinka lumen saartama koulubussi oli vaarassa jäädä lumivyöryn alle. Teräsvoimillani minä syöksyin terässeinän läpi lentoon ja kiisin teräsnopeudella apuun. Minä taistelin tuulta vastaan. Minä kamppailin lumimyrskyn kanssa ja sain kiskottua bussin teräskämmenilläni juuri ennen kuin lumivyöry saavutti sen. Kiitokseksi koulun rehtori antoi minulle nämä teräskynnet.

Muut myönsivät, että Teräskarhu oli tehnyt uljaan teon. Sitten oli Sotilasmuurahaisen vuoro.

- Taisteluserkka-armeija oli piirittänyt muurahaiskaupunkia jo kuukauden. Ruoka oli lopussa ja vesivarat vähissä. Mitkään neuvottelut eivät saaneet ahneita sirkkoja luopumaan. Niinpä minä johdin joukkoni epätoivoiseen taistoon mahtavia sirkkoja vastaan. Me ratsastimme kitiinipanssarit välkehtien kirvavaljakkojen vetämällä vaunuilla päin ylivoimaista vastusta. Urhoolliset sotilaani tökkivät havunneulasilla ja kutittelivat heinänkorsilla pelottavia heinäsiirkkoja välittämättä niiden loksuvista leuoista. Yksi toisensa jälkeen sirkat loikkasivat siivilleen. Hetken me jo luulimme saaneemme voiton, mutta petolliset tuholaiset kerääntyivätkin lentueeksi,

joka iski meitä taivaalta. Minun määräyksestäni me nostimme kaikki maassa lojuneet havunneulaset pystyyn piikkimatoksi, joka muistutti ilmasta katsottuna valtavaa siiliä. Silloin heinäsiirkat säikähtivät, pakenivat, eivätkä ole takaisin tulleet. Kaupungin muurhaispormestari antoi minulle kiitokseksi ahkeran luonteen.

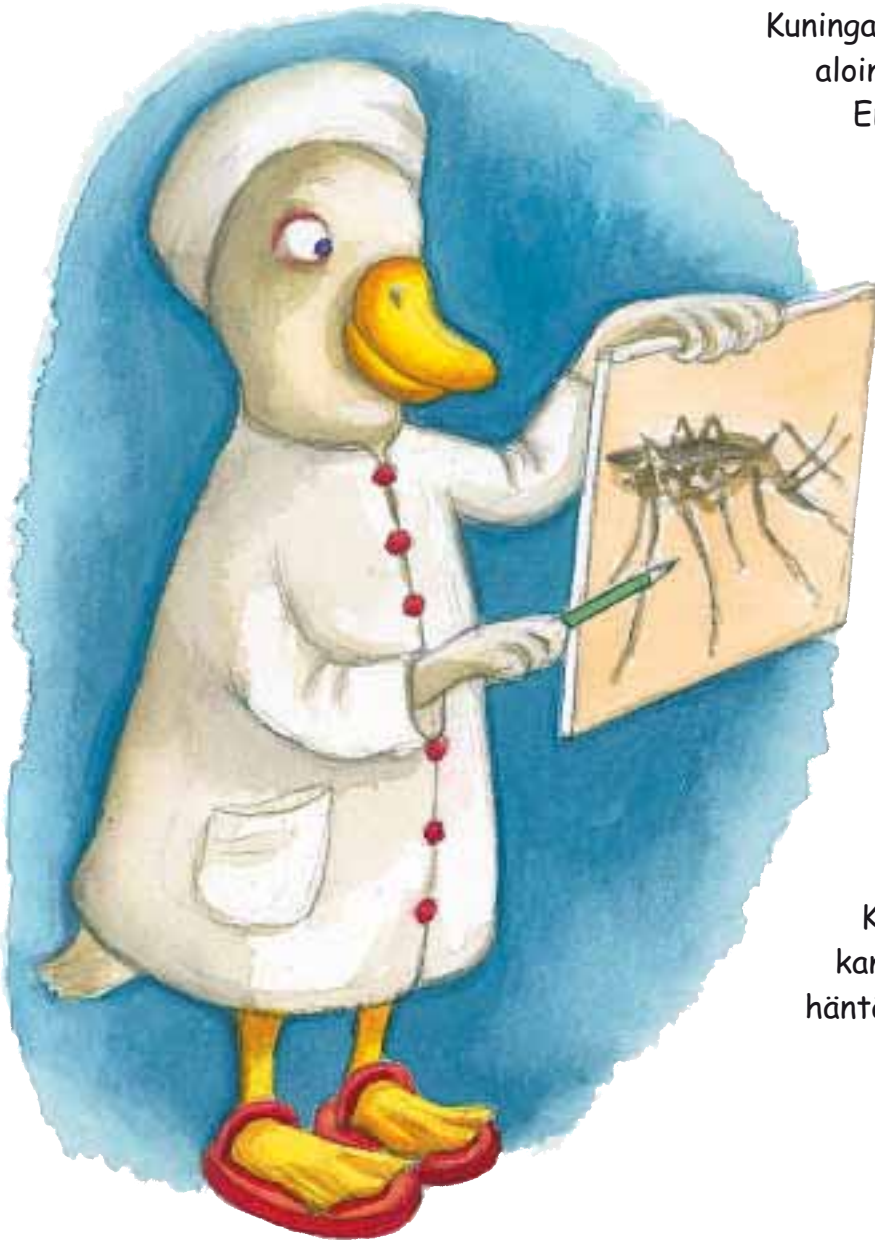
Toisten oli pakko tunnustaa, että Sotilasmuurahainen oli ollut tavattoman rohkea ja neuvokas. Kuningasleijona rykäisi ja muut hiljenivät.

- Vuorilla oli satanut jo kuukauden ja minun valtakuntaani uhkasi tulva. Kukaan ei vain suostunut uskomaan sitä. Tiedemieheni vakuuttivat, että vesi valuisi jokia pitkin niin kuin tavallisestikin. Alamaiseni halusivat mieluummin laiskotella ja paistatella päivää, mutta minä halusin pelastaa

valtakuntani. Niinpä minä,
Kuningasleijona, otin lapioni ja aloin rakentaa patoa.

Ensimmäisenä päivänä minä rakensin yksin. Toisena päivänä nuori leijonatyttö liittyi seuraani. Kolmantena päivänä hänen äitinsä ja sisarensa tulivat avuksemme. Viikon kuluttua koko kansani rakensi mahtavaa patoa. Kun tulva-aalto viimein tuli vuorilta kuin miljoona pillastunutta hevosta, patomme oli valmis. Ja se kesti. Koko valtakuntani pelastui.

Kiitokseksi kansani antoi minulle tupsun häntääni.

Muut taputtivat. Niin käsittämättömän urhoollinen ja viisas oli ollut Kuningasleijonan teko, että Muurahainen, Karhu ja Tiikeri halusivat heti julistaa hänet voittajaksi, vaikka jäljellä oli vielä Tohtorilintu. Kukaan ei nimittäin uskonut, että se voisi mitenkään kilpailla rohkeudessa, uljauudessa ja neuvokkuudessa muiden kanssa, varsinkaan Kuningasleijonan.

Tohtorilintu katseli muita mielteliäänä ennen kuin aloitti. - Te olette kaikki tehneet suunnattoman sankarillisia tekoja, enkä voi mitenkään kilpailla teidän kanssanne omieni loistokkuudessa, voimieni määrässä tai tarinani jännittävydessä.

Muut nyökkäilivät. Niinhän asia varmasti oli. - Mutta minäkin olen kuitenkin taistellut. Minä olen taistellut hyttystä vastaan, Tohtorilintu jatkoi.

Leijona, Karhu, Tiikeri ja Muurahainen purskahtivat nauramaan. Jotain sellaista ne olivat ajatelleetkin.

- Hyttynen on maapallon vaarallisin eläin, sanoi Tohtorilintu. - Se levittää malaria-tautia, johon sairastuu maapallolla joka vuosi 300 miljoonaa asukasta, ja joka vuosi heistä miljoona kuolee siihen. Se on tauti, jota vastaan voi taistella, mutta sitä on kenties mahdoton voittaa. Minä olen opettanut äitejä ja lapsia nukkumaan hyttysverkkojen alla. Minä olen jakanut lääkkeitä, kuivattanut lammikoita ja raivannut pusikoita. Minä olen opettanut suojautumaan pistoilta ja hoitanut sairastuneita. Silti tautia on yhä, eikä voitto ole vielä lähelläkään. Kiitokseni minä olen saanut, kun olen nähnyt lääkkeiden tehoavan tai kokonaisen kylän, jossa kukaan ei ole sairastunut.

- Mutta kuinka monta sinä olet pelastanut? kysyi Sotilasmuurahainen.

- En minä tiedä. Ei sillä ole väliä, sillä vielä on 300 miljoonaa pelastettavana. Joka vuosi. Taistelu jatkuu, se on vasta alussa.

Hetken hiljaisuuden jälkeen Kuningasleijona nousi. Sitten kaikki muutkin. Ritaritiikeri, Teräskarhu, Sotilasmuurahainen ja Kuningasleijona polvistuivat Tohtorilinnun eteen, koska he halusivat taistella tämän rinnalla hyttystä vastaan.

orsu lopetti töräyttelyharjoituksensa ja pysähtyi. Ei siksi, että olisi soittanut elefanttimarssin aivan pieleen vaan tyystin toisesta syystä. Tie Norsun edessä oli tukossa. Norsu ei kerta kaikkiaan päässyt eteenpäin. Se hieraisi silmiään ja tuijotti hämmästyneenä edessään kohoavaa vuorta. Mistä se oli siihen ilmestynyt?

Norsu katsoi ympärilleen. Soitonopettajan koti näkyi vielä. Samoin jalkapallokenttä. Kuten myös Norsun koulu.

- Minä en ole eksynyt, Norsu mutisi itsekseen. - Minä olen menossa aivan oikeaan suuntaan. Tämä on minun kotikatuni. Tuolla on minun kotini, jossa minun äitini minua odottaa. Minä lupasin mennä suoraan kotiin. Mutta eihän tästä pääse! Minä myöhästyin taas ruualta! Ja tällä kertaa en tosiaankaan siksi, että olisin jäänyt jonnekin vetelehtimään... Tänään minä myöhästyin koska edessä on vuori! Isä ei taatusti usko sitä selitykseksi...

Norsu oli oikeassa. Juuri sillä hetkellä kun Norsu seisoి tuntemattoman vuoren edessä ja ällisteli sitä, Norsun isä katsoi Norsujen keittiön kelloa kulmat kurtussa. - Pikku Norsu on taaskin myöhässä!

Norsu mittaili vuorta katseellaan. Se tunsu viidakon tämän kolkan kuin omat korvansa. - Eikä tämä vuori ollut tässä kun minä menin bänditreeneihin, Norsu ajatteli. - Siitä minä olen varma kuin fantti.

Norsu oli elefantinelämänsä aikana nähnyt monta vuorta ja muisti niistä jokaisen. Norsulla on näet norsun muisti, parempi kuin useimmilla. Norsu kallisti päätään, kärpäset pyörivät sen ympärillä ja se huiskaisi niitä ensin kärsällään ja sitten hännällään. Norsu ei ehtinyt juuri nyt keskustelemaan kärpästen kanssa. Se tahtoi tarkastella vuorta aivan rauhassa. Vuori oli valtava. Norsu oli aivan varma siitä, ettei ollut koskaan, ikikuuna päivänä nähnyt tätä kyseistä vuorta. Se ei ollut mikään karttakirjoihin päässyt suuruus, ei mikään valloittajia houkuttava hiljainen ihme. Norsun tiellä oli vuori, joka kolisi, pärisi, pirisi, vinkui, vonkui, kolisi, helisi ja kaakatti. Kuulosti pahan kerran siltä, että vuori olisi ollut sairas.

Norsu meni vuoren viereen ja puhalsi sitä kärsällään. Vuori ulvahti aivan kuten vauvanuket ulvahtavat kun niitä painaa vatsasta.

- Sattuuko? Norsu kysyi, vaikkei ollutkaan koskaan aiemmin keskustellut vuorten kanssa. Vuori nyökkäsi, tai siltä Norsusta ainakin näytti. Vuoren rinteiltä vierähti alas auton osia, leipäkoneita, pattereilla kulkevia koiria ja muuta roinaa. Näytti siltä kuin vuori olisi itkenyt. Koska Norsulla ei ollut aavistustakaan, miten itkevää vuorta olisi pitänyt lohduttaa, se alkoi sen sijaan kertoa itsestään.

- Minä olen Norsu. Minä asun täällä viidakossa. Meillä on bändi.

Apina soittaa rumpuja. Pantteri bassoa. Kirahvi kitaraa. Minä olen puhaltaja. Minä olen tulossa bänditreeneistä. Meillä on kesällä keikka meidän pihajuhlissa. Sitten Norsu mietti hetken, vilkaisi nopeasti ympärilleen ja tiedusteli päättäväisesti:

- Missä sinä asut? Ja mistä olet nyt tulossa?

Norsulla ei ollut aavistustakaan siitä kuinka vuoret suhtautuisivat niin tungetteleviin kysymyksiin. Norsu jäi jännittyneenä odottamaan. Ensiksi ei tapahtunut mitään. Vuori katseli Norsua vihamielisesti. Mutta sitten, juuri kun Norsu oli aikeissa lähteä, vuori nojautui eteenpäin, hyvä ettei melkein kaatunut Norsun päälle.

- Ohhoh! henkäisi Norsu, muttei juossut karkuun vaikka mieli teki. Silloin vuoren rinteiltä kieri maahan muutama tietokone, kaksi suurta televisiota, yksi pesukone ja ainakin tuhat muovista vesipulloa.

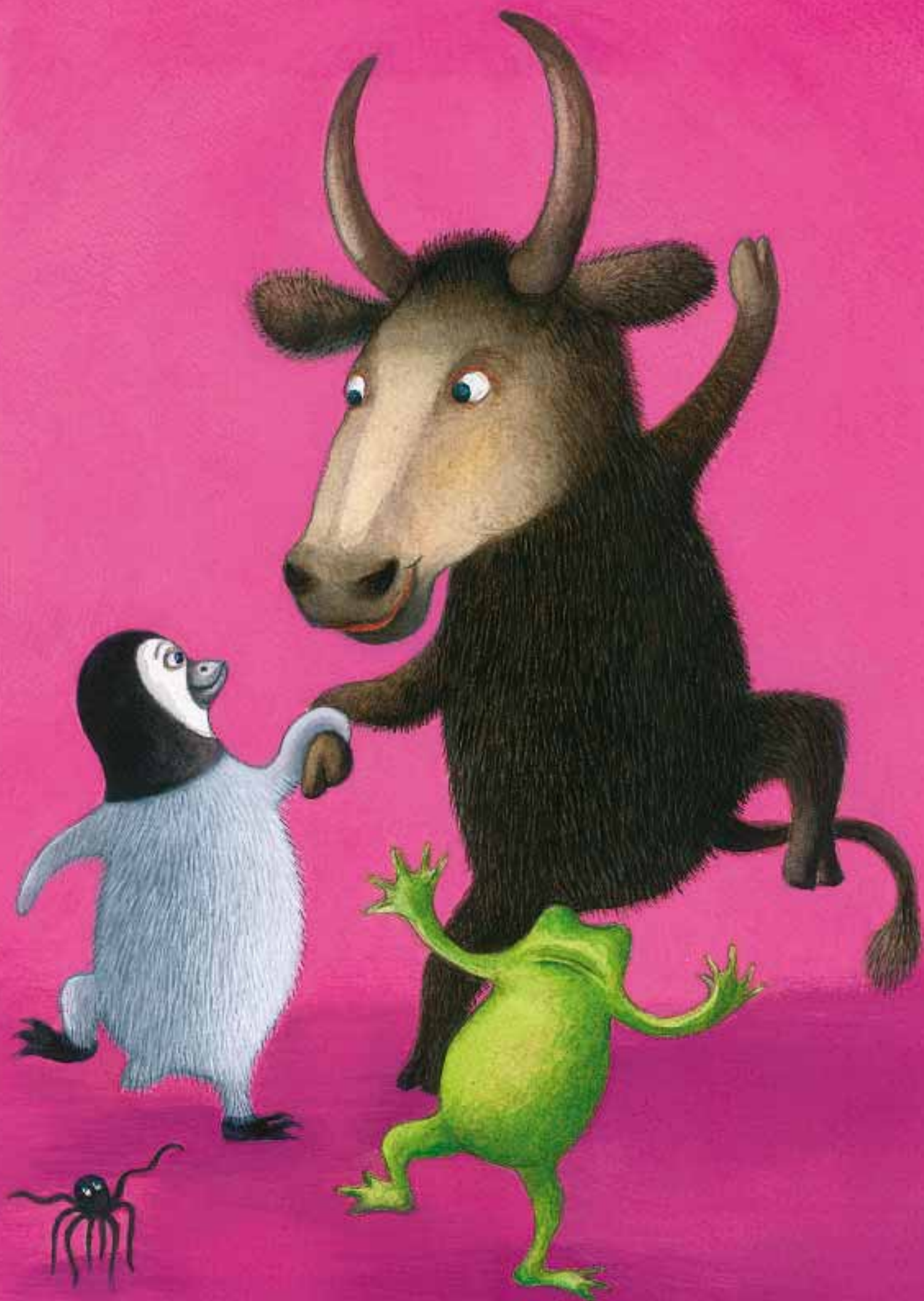
- Hui! huudahti Norsu, muttei juossut pakoon vaikka mieli teki.

- Minä
olen romuvuori,
romuromu, vuori
sanoi. - Jätejäte, jätekasa,
kamakamakukkula, kääks, kääks.
Minä kasvankasvan, kasvan... kaiken
aikaa, kaiken aikaa. Paisunpaisun,
paisun, paisun paisumistani. Ennen,
ennenennen olin niitty, jolla lehmät
laidunsivat. Mutta sitten, sitsitten tavaraa,
tavatavaraa alkoi sataa niskaani.... Ja lisää tulee! Ihmiset
haluavat ihan kaiken ja paljon päälle! Minut siirrettiin,
siirrettiinsiirrettiin tähän. Välivälialikaissijoitukseen.... Pitipiti häipyä
kun entiselle paikalleni rakennetaan JÄTTI-MEGALO
ostoskeskuskeskus, jonka keskellä on elämyselämys eli lämmitetty
jättiavanto. Jää pidetään kylmäkylmänä jääkoneella. Vesi lämpilämpimänä
lämmityslaitteella.... Se on supersupersuperia se.... Jos kysyt, kuinka minä
voin, niin vastaan: huonostihuonosti. Haluaisitko itseitse olla roskakori?
Entinen minäminä, se niittyniitty on liiskanaliiskana kaikkien näiden pattereiden
ja sähkösäankyjen ja lämmitettyjen jalkakäytävien alla...

Sitten vuori kertoi Norsulle kaiken mitä oli vuoreksi kasvaessaan kuullut ja nähnyt.

Kun Norsu lopulta ehti kotiin, oli ruoka jo hieman jäähtynyt ja isä hieman vihainen. Mutta nähdessään Norsun miettelään ilmeen isä ymmärsi olla huutamatta. Norsu sulki isältä valumaan jääneen vesihanauksen ja sammutti turhaan palavat valot. Sitten se istahti omalle paikalleen, isää vastapäätä ja kysyi

- Iskä, mitä on kierrättäminen?

Verkkokauppa

Timo Parvela

ämähäkki kutoi verkkoaan. Se oli oppinut taidon äidiltään, joka oli oppinut sen omaltaan. Solmu toisensa jälkeen se näpersi ohuita säikeitä. Kun ilta lopulta koitti ja verkko oli vihdoin valmis, sen pienet jalat olivat aivan uupuneet.

Illan hämärässä hämähäkit kerääntyivät pienen kylänsä aukiolle. Sadat verkot huojuivat heinien ja puiden varsissa. Ne kimmelsivät tähtien valossa. Jos oikein tarkkaan kuunteli, oli kuin jossain olisi helissyt harppu. Se oli ihana hetki, mutta se oli pian ohi, sillä sitten suru valtasi taas kaikkien mielen.

Kuivuutta oli kestänyt jo monta kuukautta. Ensin olivat kadonneet linnut, sitten hyönteiset. Hämähäkit eivät osanneet lentää, joten ne eivät voineet muiden tavoin lähteä etsimään vettä. Ne olivat nyt nälkäisiä ja hyvin köyhiä, eikä niillä ollut kuin kauniit verkkonsa, jotka hyönteisten puuttuessa roikkuivat hyödyttöminä.

- Kuinka me selviämme? huolestui äitihämähäkki.
- Emmekö me voisi myydä jotain ja ostaa sitten ruokaa? kysyi lapsihämähäkki.
- Ei meillä muuta ole kuin verkkomme, isähämähäkki totesi murheellisena.
- Minä olen kuullut, että paikassa nimeltä Internet on verkkokauppa. Emmekö me voisi myydä verkkojamme siellä? kysyi lapsihämähäkki.

Kaikkien mielestä se oli hieno ajatus, mutta kukaan ei tiennyt missä tuo Internet sijaitisi ja kuinka sinne päästäisiin.

Seuraavana päivänä hämähäkit keräsivät kaikki verkkonsa oksilta ja korsilta. Ne kutoivat ja solmivat, kunnes lopulta saivat valmiiksi tiiviin ja kevyen kankaan, joka oli kuin laskuvarjo tai purje. Siinä olivat koko kylän kaikki verkot, monen kuukauden työ. Seittipurjeeseen oli kudottu kylän kaikki toivo.

Seuraavana aamuna pienin hämähäkki ripustautui seittivarjon lankoihin, tuuli tarttui varjoon ja nosti sen ylös taivaalle. Hämähäkit katselivat, kuinka se katosi kukkuloiden taakse. Sitten ne ryömivät suojaan odottamaan pelastusta tai kuolemaa.

Pieni hämähäkki katseli kuivuneita joenuomia ja ruskeita, pölyisiä tasankoja, joita riitti silmäkantamattomiin.

Sammakkojen kylässä asiat olivat hyvin. Niiden lampi oli syvä ja mutainen. Pienet ja suuret kalat polskivat tyytyväisinä. Hyönteiset pomppivat vedenpinnassa kalojen ja sammakoiden saatavilla.

Pieni hämähäkki laskeutui verkkopurjeellaan lumpeenlehden päälle. Se oli pitkästä lentomatkasta uupunut, eikä jaksanut edes säikähtää satoja pulleita, rävähtämättömiä silmiä, jotka sitä tuijottivat.

- Onko tämä Internet? kysyi hämähäkki.
- Tämä on Sammakkolampi, sanoi yksi sammakoista. Se kaikkein suurin.
- Voi ei. Minun pitää löytää Internet ja verkkokauppa. Minun kyläni on köyhä ja meidän on myytävä verkkomme, jotta saamme ruokaa, hämähäkki selitti.
- Myykää meille. Meillä on hyönteisiä, mutta ei verkkoja. Me tarvitsemme verkkoja, jotta voimme helpommin pyytää hyönteisiä. Verkot voimme sitten maksaa hyönteisillä, sanoi suuri sammakko.

Se kuulosti pienen hämähäkin mielestä reilulta kaupalta. Vielä enemmän se ilahtui, kun sammakot lupasivat, että ensimmäinen hyönteiskuorma lähtisi jo samana päivänä kohti hämähäkkien kylää.

Pieni hämähäkki hyvästeli ystävälliset sammakot, nosti purjeensa ja jatkoi matkaa. Se lensi yli aavikon, yli vuorten, yli meren, yli jäiden, kunnes se lopulta saapui pingviinien maille.

- Onko tämä Internet? kysyi hämähäkki.
- Tämä on etelänapa, vastasivat pingviinit.
- Minä etsin verkkokauppaa, selitti hämähäkki.
- Niin mekin, sanoivat pingviinit.

Pingviinit selittivät tarvitsevansa verkkoja pyydystääkseen kaloja. Vastalahjaksi ne lupasivat kalansuomuja. Pieni hämähäkki ei tiennyt mitä hämähäkit tekisivät kalansuomuilla, mutta se lupasi toimittaa verkkoja, kiitti ja nosti purjeensa. Se kiisi jääkenttien yli. Ohitti mantereen eteläkärjen ja saapui suurille aroille. Siellä se laskeutui härkien maahan.

- Onko tämä Internet? kysyi hämähäkki.
 - Ei ole, vastasi se härkä, jolla oli pisimmät sarvet.
 - Tarvitsetteko te verkkoja? hämähäkki kysyi toiveikkaasti.
 - Emme tarvitse, murahti härkä.
 - Entä kalansuomuja? hämähäkki kysyi.
 - Emme tarvitse, sanoi härkä.
 - Mitä te sitten tarvitsette? hämähäkki kysyi lopulta.
 - Emme mitään. Meillä on jo kaikkea, härkä selitti ja muut härät nyökyttelivät.
 - Vai niin, sanoi pieni hämähäkki surkeana.
- Se rupesi keräilemään kokoon purjettaan, joka nyt oli jo repaleinen. Itse asiassa se oli jo niin repaleinen, ettei se enää noussut ilmaan.
- Mitä sinä tarvitset? kysyi pitkäsarvinen härkä yllättävän lempeällä äänellä.
 - Minä tarvitsen apua, sanoi hämähäkki.

Pienen hämähäkin paluumatka sujui turvallisesti härkävaljakon kyydissä. Mahtavat härät kulkivat vakaasti päät painuksissa läpi metsien ja niittyjen. Lopulta ne saapuivat hämähäkkien kylään, jossa kaikki oli muuttunut.

Sammakot olivat tuoneet ensimmäisen hyönteislastinsa, ja voimistuneet hämähäkit olivat saaneet voimia kutoa uusia verkkoja. Niitä roikkui kaikkialla. Ja ne olivat kauniimpia kuin koskaan, sillä jokainen verkko oli koristeltu välkkyvillä ja kimaltelevilla kalansuomuilla.

Härät puolestaan kynsivät syvän ojan kaukaa, kaukaa joelta saakka, josta vesi virtasi jälleen kylään. Sitten palasivat hyönteiset, ja lopulta lintujen äänet täyttivät taivaan.

Illalla hämähäkit kerääntyivät aukiolle ihailemaan tuulessa huojuvia ja välkkyviä verkkojaan. Tällä kertaa ne tiesivät, etteivät ne olleet yksin. Liitäessään maapallon laidalta toiselle oli pieni hämähäkki näet koko matkan punonut ohutta, mutta kestävää seittiä, joka nyt yhdisti hämähäkit sammakoihin, pingviineihin ja härkiin ja kaikkiin muihinkin eläimiin. Niiden tarvitsi vain nykäistä langasta saadakseen yhteyden toisiinsa. Oli kuin ne kaikki olisivat pitäneet toisiaan kädestä.

Vuosituhattavoitteista kertova satukirja antaa virikkeitä YK:n vuosituhattavoitteiden teemojen tarkasteluun ja pohtimiseen.

MITÄ JOS... MAAILMASTA SAISI PAREMMAN?

Tätä kysymystä pohdittiin New Yorkissa vuonna 2000 Yhdistyneiden Kansakuntien (YK) vuosituhattokokouksessa. Maailman kaikki valtiot kokoontuivat miettimään, mitä pitää tehdä, jotta kaikki ihmiset voisivat saada hyvän ja turvallisen elämän, oppisivat lukemaan ja saisivat elää ilman kurjuutta, nälkää ja sairauksia.

Historiallisen kokouksen tuloksena syntyi vuosituhattajulistus, jossa sovittiin yhteisistä tavoitteista. Tavoitteet tähtäävät köyhyyden vähentämiseen ja muiden kehitysongelmien ratkaisemiseen. Päätettiin, että kahdeksan tavoitetta pitää saavuttaa vuoteen 2015 mennessä.

189 maata allekirjoitti julistuksen. Myös Suomi on sitoutunut julistuksen päämääriin.

KAHDEKSAN VUOSITUHATTAVOITETTA

nro 1: POISTAA ÄÄRIMMÄINEN KÖYHYYS JA NÄLKÄ

Erittäin köyhien ja nälkäisten ihmisten lukumäärän puolittaminen.

nro 2: ULOTTAA PERUSKOULUTUS KAIKILLE

Varmistaa, että kaikilla lapsilla on mahdollisuus käydä peruskoulu loppuun.

nro 3: EDISTÄÄ SUKUPUOLTEN TASA-ARVOA

Tytöt ja pojat ovat samanarvoisia ja heitä pitää kohdella tasapuolisesti.

nro 4: VÄHENTÄÄ LAPSIKUOLLEISUUTTA

Edistää sitä, että lapset pysyvät terveinä ja voivat kasvaa isoiksi.

nro 5: PARANTAA ODOTTAVIEN ÄITIEN TERVEYTTÄ

Mahdollistaa että odottavat äidit ovat terveitä ja voivat synnyttää lapsensa turvallisesti.

nro 6: TAISTELLA AIDSIA, MALARIAA JA MUITA TAUTEJA VASTAAN

Pysäyttää vaarallisten tautien leviäminen.

nro 7: TUKEA YMPÄRISTÖN KESTÄVÄÄ KEHITYSTÄ

Suojella luontoa ja käyttää luonnonvaroja niin että myös tulevaisuudessa maapallolla voi elää. Lisäksi kaikilla ihmisellä pitää olla puhdasta juomavettä. Kaupunkien köyhien elinoloja parannetaan.

nro 8: LUODA GLOBAALI KUMPPANUUS KEHITYKSEEN

Kaikkien maiden on toimittava yhdessä paremman maailman puolesta. Rikkaiden on annettava tukea ja mahdollisuuksia köyhemmille maille.

VUOSITUHATTAVOITTEISTA ON RUNSAASTI TIETOA TARJOLLA

Ulkoministeriön kehitysviestinnästä saa tietoa ja aineistoa vuosituhattavoitteista ja muista kehityskysymyksistä.

Ulkoasiainministeriö, Kehityspoliittinen viestintä
Kanavakatu 4 a, PL 176, 00161 Helsinki
Puhelin (09) 1605 6370
Sähköposti keoinfo@formin.fi

Tietoa verkossa

Ulkoministeriö <http://global.finland.fi> ja <http://formin.finland.fi>

Vuosituhattavoitteet www.vuosituhattavoitteet.fi

Suomen YK-liitto www.ykliitto.fi

Kansainvälisyyskasvatus www.kansainvalisyyskasvatus.net

YK:n kehitysjärjestö UNDP www.undp.fi

Illan hämärässä hämähäkit kokoontuivat pienen kylänsä aukiolle. Sadat verkot huojuivat heinien ja puiden varsissa. Ne kimmelsivät tähtien valossa, ja jos oikein tarkkaan kuunteli, oli kuin jossain olisi helissyt harppu. Se oli ihana hetki, mutta kesti vain hetken, sillä sitten suru valtasi taas kaikkien mielen.

Kuivuutta oli kestänyt jo monta kuukautta. Hämähäkit olivat nyt nälkäisiä ja hyvin köyhiä, eikä niillä ollut muuta kuin kauniit verkkonsa, jotka hyönteisten puuttuessa roikkuivat hyödyttöminä.

- Minä tarvitsen apua, sanoi hämähäkki.

Vuosituhanen sadut kertovat suurista ongelmista pienten tarinoiden kautta. Kertomusten eläimet etsivät ja löytävät ratkaisun avaimet - yhdessä.

Ulkoministeriön tuottamaan satukokoelmaan kuuluu kahdeksan tarinaa, yksi jokaista YK:n vuosituhattavoitetta kohden. Kirjoittajina ovat Tomi Kontio, Tittamari Marttinen, Eppu Nuotio sekä Timo Parvela. Kuvituksesta vastaa taiteilija Julia Vuori.

.....

Ulkoasiainministeriö, Kehityspoliittinen viestintä
Kanavakatu 4 a, PL 176, 00161 Helsinki
Puhelin (09) 1605 6370
Sähköposti keoinfo@formin.fi